

Daf Hayomiy Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מבוארות

מסכת בליים פרק יג

פרק יג פרק זה מדבר בשבר שישבר בו הכלי ולא יקבל טמאה. (א) הסיף והסכין והפגיון, סכין שיש לו שתי פיות, והרומח, (מגל הוא סכין עגל), מגל יד, העשוי לשבר בו עצמות ולחתוך בו עצים, והוא חלק בלא פגמיות, ומגל קציר, שקוצרין בו בתבואה והוא עשוי פגמיות כמשור, והשחור, מספרים

שנקלחו בהם, והוא של ספרין, מספרים גדולים, כל אלו שנחלקו, שהיו עשוי חליות ופרקו אותן זו מזו, או שאין בית יד מחבר ופרקו אותו, הרי אלו טמאין, דכל אלו שנחלקו לשנים כל חלק חיו למלאכתו בדוחק, (תפארת ישראל), רבי יוסי אומר חלק הסמון ליד הכלי טמא, דחיו למלאכה טפי, והסמון וכפרו באמצעייתו, שנחלקה לשנים, רבי יהודה מטמא, דכל חיו לחתוך בו, ונחכמים מטהרין, פיון שנשאר בו (ב) קולירופו, קלי שבראשו האדום כמין שנים שתוחבין כפת או כפסור קשמוציאין אותו מן התפר, ובראשו השני גורפין בו חתלים, שנשלה כפה, הצד הרחב עשוי ככף לגרף בו חתלים, מטמא מפני שנה, שיש בו עדיו השנים, נשלה שנה, טמאה מפני שנשאר כפה, הבר לגרף בו חתלים, מחול, שיש בו שני ראשין, ראשו אחד חד לחלו בו את העין, ואחד רחב לקחת בו האון, שנשל הכף, צד הרחב, טמא מפני הזך, צד הכתה, נשל הזך, טמא מפני שנה, מחבת קלי העשוי לכתב בו על שנהו ויש בו ראש אחד דק כמטח לכתב בו, וראש אחד רב למחוק בו ולהחליק השעה שיהא ראי לכתב עליה, שנשל הכותב, צד הצדק, עדיו טמא מפני המוח, נשל המוח עדיו טמא מפני הכותב, וזמא לסטרו, קלי שיש בו מצד אחד קף לקבל והוא מן הקדרה והלטיכיה, ומצד אחר מולג להוציא הכשר, שנשלה כפה, טמאה

מפני המולג, נשל המולג, טמאה מפני כפה, וכן השן של מעדר, שבראשו אחד והסכין את הפרקע ובראש האחר מחברין קלי המהשה וזו עם זו, שיש כלן ליד לעשות מלאכתו, שאם נשל הראש האחד צריך שישאר ראש השני ראי למלאכתו. (ג) תחור מעדר שחורפין בו ובזרזו של מחדד לתוך בו הרשין שלא יעקבו מהרשהו, אף על פי שנפגם, טמא, עד שישל רבו, רב בהרזל לא רב ארך החידו, שבר מוספו, חור שעשויים בו בית יד, טהור, דשוב אינו ראי למלאכה, קרדום וצדו אחד רחב, שמשמששים בו הנגרים, ונקרא עשופ, וצדו אחד קצר ומשמשים בו בעלי בתים לבקע בו עצים, שנשל עשפו, טמא מפני שנשאר בית כקעוו, מקום הקצר, נשל בית כקעוו, טמא מפני שנשאר עשפו, מקום הרחב, נשבר מקופו, העץ שיש בו בהקדום, טהור, דשוב אינו ראי לכולם. (ד) מגרפה קלי שעשויה לגרף בה האפר מן הכירה, נשלה כפה, ושאר בית ד כפה, טמאה, מפני שהיא כקדרה, וטוב לנפחים להשתמש בה לכתש בה החתלים, דבני רבי מאיר, ונחכמים מטהרין, דסבירין שיהא משתמל העקר דהני הכפה בטל הפסלה (תפארת ישראל), מגרה משור שנשלה שניה אחת מביתים, מבין כל שני שנים נשלה אחת, טהורה. דאי אפשר לגרף בה יותר, אבל אם נשתתי בה מלא הסיט, והוא שעור מן

פרק יג א הסיף והסכין, והפגיון, והרומח, מגל יד, ומגל קציר, והשחור, והזוג של ספרים, שנחלקו, הרי אלו טמאין. רבי יוסי אומר, הסמון ליד טמא והסמון לראש, טהור. מספרת שנחלקה לשנים, רבי יהודה מטמא, ונחכמים מטהרין: **ב** קולירופו בנשלה כפה, טמאה מפני שנה, נשלה שנה, טמאה מפני כפה, מחול שנשל הכף, טמא מפני הזך, נשל הזך, טמא מפני הכף, מכתב שנשל הכותב, טמא מפני המוח, נשל המוח, טמא מפני הכפה, וזמא לסטרו שנשלה כפה, טמאה מפני המזלג, נשל המזלג, טמאה מפני כפה, וכן השן של מעדר, שעור קלן, כדי לעשות מלאכתו: **ג** תחורר שנפגם, טמא, עד שישל רבו, נשבר מקופו, טהור, קרדום שנשל עשפו, טמא מפני בית כקעוו, נשל בית כקעוו, טמא מפני עשפו, נשבר מקופו, טהור: **ד** מגרפה שנשלה כפה, טמאה מפני שהיא כקדרה, דברי רבי מאיר, ונחכמים מטהרין. מגרה שנשל שניה אחת מביתנים, טהורה. נשתתי בה מלא הסיט במקום אחד, טמאה. המעצד, והאזמל, והמפסלת, והמקדח, שנפגמו, טמאים. נשל חסומן, טהורין. וכלן שנחלקו לשנים, טמאים, חוץ מן המקדח, והרומקן בפני עצמה, טהורה: **ה** מחט שנשל חרירה או קצקה, טהורה, אם התקניה למתוח, טמאה. של סקין שנשל חרירה, טמאה, מפני שהוא כותב בה. נשל קצקה, טהורה. של מתוח, בין כך ובין כך טמאה. מחט שהעלתה חלודה, אם מעכבת את התפירה, טהורה, ואם לאו, טמאה. צנורא שפשטה, טהורה. כפפה, חזרה לטמאה: **ו** עץ המושמש את המתכת, טמא. והמתכת המשמשת את העץ, טהורה. כיצד, פותחת של עץ והפין שלה של מתכת, אפילו אחת, טמאה. פותחת של מתכת והפין שלה של עץ, טהורה. טבעת של מתכת וחותם שלה של אלמוג, טמאה. טבעת של אלמוג וחותם שלה של מתכת, טהורה. השן שבטט, שבפותחת, ושבפפתה, טמאה בפני עצמה: **ז** הכדומין האשקלונים שנשברו והאונקלי שלהן קצומה, הרי אלו טמאין. המעבר, והמזרז, והמגוב,

שעקר הפותחת היא הפין, ואלו הפין כשהיא לא פותחת לא מקבל טמאה דלמלי קלי מתכת אינם מקבלים טמאה, ורק כשהוא פותחת מקבל טמאה. אבל פותחת של מתכת והפין שלה של עץ, טהורה, פיון שעקר הכף, עץ, והיו פשוטי קלי עץ, וכן טבעת של מתכת וחותם שלה של אלמוג, מין צמח שגדל במצלות הים ודיקה קצין, ומפתחין בו חותם, דהטבעת העקר, אבל טבעת של אלמוג וחותם שלה של מתכת, טהורה. השן שבטט, שבפותחת, הקבוע בדלת, ויש בפגמיותו ברים, ובו בולט שן ושכורוצים לפתח המסגר תוחבין הפתחת כחור שבטט ודוחין עם הפסין בראש המפתח את השן שבכריח הקבוע בטט, ומריצין אותו לאחור, ועל ידי זה נפתח המסגר שבדלת (תפארת ישראל), ושבפפתה, שן שבפפתה הדלת **טמאה בפני עצמה**, דחיו לעגל בו ולקצר עם השן (תפארת ישראל), מים דבומין, עץ גדול וארץ שיוצאין מפגנו אונקולית לתלות בןן צלחיות מים בארץ כדי לגנן האשקלונים, שנעשין באשקלון, שנשברו והאונקלי שלהן קצומה, הרי אלו טמאין, דאפתי ראין הם. המעבר, קלי העשוי מגולג להעביר הכבן שבגורן במקום למקום, והמזרז, שזורין בו החטים, והמגוב, גם הוא כמזרז אלא שני מרבות יותר מהמזרז, וכו בוררין התבואה אחר, שזרז אותה במזרה.

משניות מבוארות

הארץ, טהורה. דהם משפירין את העין. היתה שופרית או כלי בפני עצמה ותברלו לו, תברלו לפעל ואחר שחברה עדיו ראייה להשתמש בה ככלי, בטאה, עדיו מקבלת טמאה. מאימתי היא טהורה, המנקת שחברה למעל וטמאה, מאימתי תצא מידי טמאתה, בית משמא אומרים, שיתחבל, משישחבר צורתה. בית הלל אומרים, משיחבר. פיון

שחברה בדלת וקבעה במקומים שכל השמש עד ככלי, תיכף תיכף שכל שם כל ממנה וקצת מידי טמאה. (ג) הקנטר של בנאי, כמין שבת ומטה של ברזל שהבנאים שחברו בו הפותל, והדקור כמין יחד של תרש, נגר, הרי אלו טמאים, והעץ של בית יד שלו משמש למתכות, יתדות אהלים של ברזל שעושים במקרה וקוצרין בה החתלים שבשפת ירידה, ויתדות המשוחות של ברזל, מוודי הפרקע לחלקה נטעים יתדות וקוצרין בה חתל ומודדים כל אלו, טמאות, ואף על פי שמחברין הפרקע, שלשלת של משוחות, טמא, לעצמים ורילין לעשות שלשלת למדד בו, דבחבל של בה למדד, שפגיעמים מותח אותו יותר מדאי, אבל שלשלת של העשויה לעצים, לקשר בה ביזילה של עצים, או למדד בה עצים, שיש מקומות שמוקרין עצים לפי מדה, טהורה דברי מכתבת המשפשת את העץ, שלשלת דלי גדול, עד ארבעה סחים היו יד לדלי ומקבל טמא, שהיא מזרז הכלי, ואף אפשר להשתמש בו בלא זה, יותר מכן לא חיוב: **יד** ושל דלי קטן, עד שצרה ספחים חשבו יד של עץ, שיש העץ שהמפוח של נפחים רוכב עלי, טמא, ורובים פרש שהיה לו ברזל צורת חמור, והאקמן רוכב על קצה האחד ומקה על קצה השני, ועושין בו כשורצין להכות על הכלי הגדלים שפשתן גבוה, מסר שסכרים בו את הקרות, שנטמאה, שעשה שניה בתוך חורר של מדה, לא יצתה מידי טמא, ועדיו היא טמאה ולא בעטל דלי לחלל, פיון פמכות בשניה להכניסין והוציאן וסופו לטלה משם (תפארת ישראל), ואם עשאה מלמשן למעל, שהפר שניה לצד המפוקף, טהורה אפילו לא קבעה במקמו, וכל הכסויין של הכלים טהורים ואפילו הן של מתכות, דאין לכסוי שם בפני עצמו, וכל משל מיחס וכל כיצא, בו דיש לו שם בפני עצמו, וכן כסוי שני של מתכת של רופאים כפרקי יד במשנה ג לפי שפמייתו בו סוממים. (ד) הטמאין שבשעלה, העל של מתכת, העץ הנמשך בין שני בהמות שבו פרו העגלה, והשקלה, שני עצים יש בשני צדי העל, והן נקובים, ומכניסין בתוכם עץ וישמו קרקר, וקוצרין אותו שלא ישמטו הבקר, והרובים פרש שקטקרב את העץ הנמשך של עני חזי בהמה והעל באמצעו, והנפכים שני קצות של קטקרב הן של ברזל, המקבלות את הרצועות, והניו דוקא אם עשויות לקבל הרצועות, דאם נעשו לטי, טהורים, שהיא מתכת המשמשת את העץ, והברזל שתחת צוצרי בהמה, שישקורן על בהמה כדי שלא תפגע על ידי הרצועות, הסומך, הטבעת הגדולה שיש באמצע העל ובו נכנס ראש המהרישה, ורובים פרש שהוא יחד של ברזל העשוי בקצה העגלה מסוך לנכות בהמה להסמך בו העגלה, והמתאר, חבל שקוצרין תחת צוצר השור, ויש גורסין והמסגר, והוא יחד

וכן מסרר של ראש שנשלה אחת משניהן, ועשאו של מתכת, הרי אלו טמאין, ועל כלן אמר רבי יהושע דבר חדוש חדשו סופרים, דראיות לחיות טהורין שהם כלי עץ, ומשום שיש אחד של מתכת לא הוי ככלי מתכת, ואין לי מה אשיב, למא אמרו כן נחכמים. (ח) מסרר של פשתן, שיש לו שנים מרבות

כמין מטיחין אצריין תרובין בעץ וכו סורקין הפשתן, שנטלו שניו ונשתיר בו שתיים, טמא, דעדיו ראי לסיק בו, ואתח אציה, דלא חיו למלאכה, וכלן, כל השנים, אחת אחת בפני עצמן, טמאות, דראין לכתב בןן בטבלת של שנהו, ושל צמר, מסרק שסורקין בו צמר, שנטלו שניו אחת מביתים, טהור, שפמל של נשלה האמצעית בו לא חיו, נשתיר בו שלש במקום אחד, טמא, ויתה החיצונה אחת מהן, משהשל שנשאר, טהור, המסרק, שהחיצונה רחבה ואציה ראייה לסיק בה ואין כאן אלא שני שנים, נשלו ממנו ונשאר שתיים, ועשאו למלקטת, לבקט את מה תשער, טמאות, וכן אם נשאר אחת והתקניה לנר, להוציא בה התפילה ולהטיח את הנר, או למתוח, למתוח בה שפת הכף כדי שימתחו שפתותיה, טמאה, ודוקא בהתקניה לבד דאלו המטטין דקון הם.

פרק יד א (א) כהן מתכות שנקבו, כמה הוא שעורן שיהא עדיו דין של עגליו לענון קבלת טמאה, הדלי, כדי למלאות בו מים לשחות, אם נשאר בו משער זה, עדיו לא יאטמא, וכן אם היה טמא אלו טהור אם יש בו עדיו כשעור הזה, קמקום שעורו כדי ליחס בו מים לשחות, מיחס, שפמטתו כד מים וזהו גזול מקמקום, שעורו בין לקבל בו סלעים, הניו שאם ימלאנו סלעים, מבעות של כסף שקל אחת ארבעה דינרים ולא יסדק המיחס, הלפס הוא כלי גדול של נחשת שמרתחין בו מים וטונין בו כלים קטנים להטין, שעורו דין לקבל קיתונות להגיה בו כלים קטנים, קיתונות, ששנים דין לקבל בו פרוטות, מדות וין משערין ביין, אם יוכלו לקבל בו וין עדיו ראי למדידה, ומדות שמן משערין בשמן, רבי אליעזר אומר, כלן משערין בפרוטות, אם יש בשבר שלהן לקבל פרוטות, שם קלי עליהן, רבי עקיבא אומר המוסר חטיפה כסוי, ופרש הר"ש מלשון גולה שנגולה כסוי, גרסת הרע"ב תפצה שצריך לכסות אותו, והניו כלי חדש וצריך לעשות לו כסוי, מכל מקום בלא הכסוי טמא, פיון שנגמר הכלי וכל כשן כנשבר כסוי, שאינו יורד מטמאתו, והמוסר לטישה, שצריך ללשש אותו על ידי אמן, טהור, דברי גלמי בדי מתכות. (ב) מקל עששה בראשו מסמון מני חזקא, כמני תפוח של ברזל כדי שיהא מקל רחב, טמא, דהני עץ המסמון את המתכת שעשויה להכות בו ככל, וכן אם סמור, שנעץ מסמנים קטנים במקום חזקא, טמא, רבי שמעון אומר, אינו טמא עד שיעשה בו שלשה סדרים של מסמנים, וכלן בין התפוח ובין המסמנים שעשאו לטי, כגון שעשאו מסמנים מצדדים, כדי לפות הפסין, טהורין, דאין מתכות המשמש את העץ, עשה בראשו מנקת, קעין שופרפת של מתכות, והניס בו הפסל כדי שלא תאכלנו הארץ, וכן בדלת, אם עשה שופרפת כקיס של מתכות תחת הדלת כדי שלא תאכלנו